

Výklad listu Efezským

Exkurz: „Hosté a příchozí“

Citovaný verš 19.: *Nejste již tedy cizinci a přistěhovalci, máte právo Božího lidu a patříte k Boží rodině* nás přivádí k biblickému tématu „Hostů a příchozích“ či „cizinců a přistěhovalců“. To je zásadní téma, které je v Bibli pojednáváno vícekrát. Např. podobné označení nalézáme v 1Pt 2,11: *Milovaní, v tomto světě jste cizinci bez domovského práva. Prosím vás proto, zdržujte se sobeckých vášní, které vedou boj proti duši, a žijte vzorně mezi pohany...* Tato dvě místa nejsou v rozporu – naopak patří k sobě, doplňují se a vy-mezují přesně naše postavení. Bude velmi dobře, když si budeme vědomi, kde je naše místo v životě.

První místo z listu Efezských vymezuje náš vztah ke spolu-vykoupeným. Když jsme uvěřili, stali jsme se příslušníky Boží rodiny, jsme „domácí Boží“ – patříme k Boží rodině. Je škoda, že si to řada křesťanů neuvědomuje – jsou ve shromáždění jen hosty, bez zájmu účastnit se sborového života, aby si vzájemně jako údy těla Kristova sloužili. Odmítají jakoukoliv odpovědnost, tu vnímají jako nežádoucí břemeno. Považují svůj vztah k církvi za nezávazný. A je to pak o to smutnější, že právě takoví věřící bývají nejčastějšími kritiky toho, co se ve sborech děje.

Jako Boží děti jsme postaveni do Boží rodiny, kde máme své úkoly. Je smutné, že dnes existuje takové velké množství křesťan-ských „bezdomovců“. Potřebujeme jedni druhé. Pavel to ukazuje na obrazu církve jako těla: *Bůh dal tělu údy a každému z nich určil úkol, jak sám chtěl. Kdyby všechno bylo jen jedním údem, kam by se podělo tělo? Ve skutečnosti však je mnoho údů, ale jedno tělo. Oko nemůže říci ruce: „Nepotřebuji tě!“ Ani hlava nemůže říci nohám: „Nepotřebuji vás!“ A právě ty údy těla, které se zdají méně významné, jsou nezbytné* (viz 1K 12,18-22).

Dovedeme dostatečně ocenit, co to znamená Boží rodina a nový domov. Jistě, v církvi bývají i nedostatky. Mnohdy nám na našich sourozencích ve víře může leccos vadit, na lecco můžeme mít různé pohledy. Ale jsme Boží rodina. Jak krásně to vyjádřil David v Ž 27, 4: *O jedno jsem prosil Hospodina a jen o to budu usilovat: abych v domě Hospodinově směl bydlet po všechny dny, co živ budu, abych patřil na Hospodinovu vládlost a zpytoval jeho vůli v chrámu.* Je to pravda i v našem životě?

Druhé místo určuje náš vztah k našemu okolí, ve kterém žijeme. Jsme si zároveň vědomi toho, že na této zemi jsme cizinci a poutníci, kteří jsou na cestě do nebeského domova? Škoda, že na to často za-pomínáme a zaměňujeme Boží požehnání s přepychem. Nemáme čas pro svého Pána, protože si musíme stavět *domy vykládané dřevem* (viz Ag 1,4) a *větší stodoly* (viz L 12,16-21). Našli jsme zde poklady a pošetile je chceme uchovat. Chováme se podobně jako Lot, který se postupně víc a víc blížil Sodomským branám.

Je dobře si tyto meze našeho života občas připomenout. Dáblu se to občas daří zaměnit. Ve shromáždění, kde bychom měli být doma, se cítíme jako hosté a ve světě, kde bychom měli být cizinci, se cí-tíme jako ryba ve vodě. Ke své vlastní škodě.

Domácí prostředí

Domov je místo, kam se vracíme po celodenním shonu. Doma si můžeme odpočinout od starostí v zaměstnání a načerpat sílu k dalšímu životu. Doma očekáváme a většinou

i nalézáme porozumění a pomoc našich nejbližších. Zde se můžeme svěřit se svými tram-potami a obavami a najdeme někoho, kdo nás povzbudí. Zde se můžeme sdílet i se svými úspěchy a radostmi.

Je tomu tak i v našem duchovním životě? Je shromáždění místem odpočinku, kde čerpáme sílu do dalšího boje, do našeho zítřejšího „zaměstnání“? Je místem, kde najdeme bratry a sestry, u nichž najde-me porozumění, kde se můžeme svěřit se svými obavami a kde najdeme posilu? Važme si tohoto krásného prostředí, které je hostům nedostupné. Tohle host neprožívá. V cizím a neznámém prostředí není kouzlo domova. Dostalo se nám nezasloužené milosti – smíme opravdu prožívat, že *není nikoho, kdo opustil dům nebo bratry nebo sestry nebo matku nebo otce nebo děti nebo pole pro mne a pro evangelium, aby nyní, v tomto čase, nedostal spolu s pronásledo-váním stokrát více domů, bratrů, sester, matek, dětí i polí a v při-cházejícím věku život věčný* (viz Mk 10,30). Snažme se to krásné prostředí nejen přijímat, ale i sami dál šířit, chovat se přívětivě ke svým bratrům a sestrám a nést jejich břemena a také přivádět své „hosty“ k tomu, aby toto teplo domova mohli poznat také.

Doma a na návštěvě

Přijdeme-li někam na návštěvu, obvykle nás hostitelé obsluhují. Donesou nám jídlo, uvaří nám kávu, snaží se s námi komunikovat, abychom se nenudili. To známe dobře z našeho běžného života.

Jaké by to ale bylo, kdybychom se doma chovali jako hosté? Kdy-bychom se posadili a čekali, že nás někdo obslouží. Ale večeri musí někdo uvařit, stůl se musí prostřít, nádobí umýt a pokoj uklidit. To by pak byl brzy doma pěkný pořádek!

A naprosto stejně je tomu i v duchovním životě. V Boží rodině ne-můžeme zůstat hosty. Zde jsme domácí. Čeká nás práce, kterou je třeba vykonat. Jinak i zde bude nepořádek a chaos. Krásná rodinná atmosféra je podmíněna právě tím, že všichni přiloží ruce k dílu – že nejsou někteří, kteří se mohou strhat a jiní, které to nezajímá.

Jsme si vědomi této stránky „domácích Božích“? Je škoda, že mnozí z těch, kdo vyznávají Pána Ježíše, přichází do shromáždění podle toho, jak se jim to hodí. Takoví lidé jsou zde pouze hosty, kteří sice dovedou být velmi nároční a kritičtí k práci jiných, ale nikdy nemohou sdílet radost ze společenství se spoluvykoupenými.

Mladičký Samuel byl připraven ke službě třeba i v noci. Učme se i my být hotovi ke službě svým bližním, kdykoli je to třeba.

Doma to znám

Občas lidé říkávají: „Ale co doma? Tam to přece znám jako své boty!“ Ale znalost toho, jak to doma je, je úžasná věc. Manželka mne po celý život vychovávala slovy: „Dávej si věci na své místo... Nebudeš je pak hledat!“ – Moudrá zásada, kterou doporučuji všem.

Přijdeme-li do neznámého místa a někoho hledáme, musíme se vyptávat, mnohdy velmi složitě, abychom zjistili, kam máme jít. Jsme zde cizinci a nevíme, kde co je. Naproti tomu domácí dobře ví, kam má jít, když něco potřebuje. Právě tak dobře známe svou do-mácnost. Každý předmět má své místo, a když ho potřebujeme, tak jen prostě sáhneme do příslušné přihrádky.

Stejně je tomu i v životě víry. Jsme „domácí Boží“? Pak bychom se měli ve svém domově vyznat. Měli bychom vědět, co je třeba udělat, komu je třeba pomoci, kterou starou sestru či bratra je třeba navštívit, koho potěšit. Máme znát své místo i svou práci a věrně ji také konat. To také patří ke „spoluměšťanství svatých“ či k domácím víry, jak bychom to asi řekli dnes. Je to smutné, jestliže se někdo sice „vzná“, ale ve věcech pomíjejících a časných a přitom v Božích věcech je cizincem. Naše srdce prozrazuje, kde je náš poklad.

Mějme smysl pro nebeské věci, pro bratry a sestry, aby náš život ukazoval, že zde nejsme hosty a cizinci, ale že jsme domácí Boží.